

Από τον Χρήστο Επαμ. Κυργιάκη

Και βγήκαν πάλι τα αγριόσκυλα από τις βρώμικες τρύπες τους.

Δεν ψάχνουν μόνο για φρέσκο ανθρώπινο κρέας, δεν οσμίζονται μόνο το αίμα. Για συνειδήσεις ψάχνουν, να τις βρουν να τις κατασπαράξουν.

Όπως κάθε φορά, έτσι και τώρα, με τη μορφή ανθρώπων κυκλοφορούν.

Ολομέταξα ντυμένοι, λαμποκοπούν τα πρόσωπά τους από το λίπος και τις αντανακλάσεις των διαμαντιών που κρέμονται στα κορμιά τους.

Προσπαθούν, μάταια, να κρύψουν την εσωτερική τους ασχήμια. Η υποκρισία τους ξεχειλίζει από τα' αυτιά και ακτινοβολείται με τη ματιά τους.

Ξετσίπωτα όντα, καθώς είναι, τρέμουν κάθε φορά που καθαρός βοριάς τους αγγίζει το πρόσωπο.

Θέλουν να μας κάνουν να πιστέψουμε ότι έχουμε μνήμη χρυσόψαρου. Έχουν την ελπίδα-ελπίδα! τι λέξη έγγραφα τώρα-πως θα ξεχάσουμε ότι γέμισε ο τόπος δίποδα παχύδερμα που το μόνο που τους νοιάζει είναι η θαλπωρή των θρόνων τους.

Πιστεύουν, ετούτα τα ανθρωπόμορφα αγριόσκυλα, πως αν μας πουν ότι πονάνε την ώρα που μας ξεσκίζουν, εμείς θα τους πιστέψουμε και θα απολαύσουμε το ξέσκισμα.

Νομίζουν πως, αν μας πουν ότι ξέχασαν πως δεν πρέπει να κλέβουν τις ζωές μας, εμείς θα τους τις προσφέρουμε θυσία στο βωμό της απληστίας τους.

Ως γνήσια αγριόσκυλα, κάνουν επίθεση κατά αγέλες μόνο σε ανήμπορους κι ανυπεράσπιστους κι όταν τελειώσουν τη δουλειά γλύφουν υποτακτικά τις μπότες των αφεντικών τους.

Ξαναβγήκαν σεργιάνι βουτηγμένοι στην αλαζονεία και την έπαρση, ζαλισμένοι από την πρόσκαιρη εξουσία, χωρίς μνήμη, λες και δεν είχαν παρελθόν, λες κι έχουν μόνο παρόν και το μέλλον είναι μόνο για εκείνους. Τα θύματά τους δεν έχουν, τάχα, δικαίωμα στο παρόν και τα όνειρά τους δεν μπορούν να ταξιδέψουν στο μέλλον.

Τυφλωμένοι από την ανημποριά τους, δεν έχουν διδαχτεί τίποτα από τη μακρόχρονη Ιστορία των ανθρώπων και των κοινωνιών και δεν νοιάζονται διόλου για την υστεροφημία τους.

Δεν τους απασχολεί καθόλου το αν στις ανθρώπινες συνειδήσεις καταγραφούν ως αγριόσκυλα ή ως αετοί. Τους αρκεί το γλείψιμο των αυλοκολάκων τους και όσων περιμένουν από εκείνους δυο σταγόνες αίμα και κάποιο πεταμένο κόκαλο.

Απαθείς και κυνικοί μπροστά στο ανθρώπινο δράμα, χρησιμοποιούν τη γλώσσα των αριθμών και επικαλούνται το εφικτό, για κείνους, γιατί έπαψαν να πιστεύουν-αν πίστευαν ποτέ- στη δύναμη του ανθρώπου.

Παιδιά πνίγονται στις θάλασσες των κερδών των αφεντικών τους, άνθρωποι κανονικοί με ψυχή και

αξιοπρέπεια γίνονται ένα με τη θλίψη, την απογοήτευση και την απόγνωση κι εκείνοι, ως γνήσια αγριόσκυλα, πανηγυρίζουν για το κατόρθωμά τους.

Είναι πεισμένοι πως ξέμπλεξαν μια και καλή με όσα φοβούνται και δεν μπορούν να αντιμετωπίσουν, πως δεν θα φυσήξει ποτέ ξανά αέρας καθαρός που θα τους παγώσει τα νύχια και τα δόντια, πως δεν θα ακτινοβολήσει ποτέ ανθρώπινο φως που θα τους τυφλώσει και πως δεν έρθει ποτέ ξανά η στιγμή που θα αναγκαστούν ή να επιστρέψουν στις τρύπες τους ή να ξαναγίνουν-αν αυτό είναι δυνατόν-πάλι άνθρωποι.

Άνθρωποι κανονικοί με ψυχή και αξιοπρέπεια. Όχι ανθρωπόμορφα αγριόσκυλα όπως είναι τώρα.